KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 19 oktober 1990 door de Voorzitter van de Vlaamse Raad verzocht hem van advies te dienen over een voorstel van decreet "houdende reglementering inzake en controle op de relatie- en huwelijksbemiddelaars" en over amendementen op dat voorstel (St. Vl. R., 166 (B.Z. 1988), nrs. 1 en 2) heeft op 30 oktober 1990 het volgend advies gegeven :

STREKKING VAN HET VOORSTEL VAN DECREET.

Het voorstel, zoals het werd geamendeerd, strekt ertoe een registratie- (artikel 3) en erkenningsregeling (artikel 3bis) in te voeren voor bemiddelaars, d.w.z. "natuurlijke en rechtspersonen (met uitzondering van de pers en van andere media) ... (die) bemiddelen tussen personen teneinde relaties of huwelijken te bevorderen of tot stand te brengen" en "wier activiteiten ... blijken uit het gebruik van de pers of van andere media ... (en) plaatsvinden binnen de Vlaamse Gemeenschap" (artikel 2).

Verder bevat het voorstel ook bepalingen in verband met het vastleggen van de verbintenissen tussen de bemiddelaar en de cliënt (de artikelen 4 en 5). Het voorstel omvat tenslotte strafbepalingen (artikel 6), overgangsbepalingen (artikel 7) en een inwerkingtredingsbepaling (artikel 8).

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE RAAD.

1. Blijkens de brief van de Voorzitter van de Vlaamse Raad waarbij de adviesaanvraag werd ingediend, wordt de Raad van State enkel om advies verzocht over de vraag in hoeverre de Vlaamse Raad bevoegd is om het voorstel van decreet en de erop ingediende amendementen aan te nemen.

2. Blijkens artikel 1 van het voorstel zijn de stellers ervan de mening toegedaan dat de ontworpen regeling te kwalificeren is als een gemeenschapsaangelegenheid in de zin van artikel 59bis van de Grondwet.

Het treffen van regelingen m.b.t. de relatie- en huwelijksbemiddelaars blijkt echter in geen enkele van de bevoegdheden te kunnen worden ingepast die door artikel 59bis van de Grondwet of, ter uitvoering van die grondwetsbepaling, door de artikelen 4 en 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna de bijzondere wet te noemen) aan de Gemeenschappen werden overgedragen.

Er kan meer bepaald worden op gewezen dat de ontworpen regeling niet als een aangelegenheid van "gezinsbeleid" in de zin van artikel 5, § 1, II, 1E, van de bijzondere wet kan worden aangemerkt, daar onder gezinsbeleid dient te worden verstaan de morele en sociale hulp aan het gezin, onder meer door de erkenning en de toekenning van toelagen aan diensten voor gezinshulp, aan opleidingscentra voor gezinshulp en aan tehuizen voor moeders, wat een problematiek is welke zich op een geheel ander vlak situeert dan het bevorderen of het tot stand brengen van relaties of huwelijken.

3. De bedoeling van het voorstel wordt in de toelichting (p. 2) als volgt omschreven :

> "In het belang van de consument, maar ook in het belang van de bonafide bemiddelaars dringt een reglementering zich op, teneinde de aanzet te geven tot de sanering van

deze sector, met eerbied voor de complexiteit van de sector en voor het vrije initiatief".

Hieruit blijkt dat het voorstel eerder in te passen is in de aangelegenheid "economisch beleid", waarvoor krachtens artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet in principe de Gewesten bevoegd zijn.

De bevoegdheid van de Gewesten op het vlak van het economisch beleid wordt door de bijzondere wet echter beperkt.

Luidens artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet oefenen de Gewesten hun bevoegdheden in economische aangelegenheden uit "met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid, alsook met inachtneming van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid, zoals vastgesteld door of krachtens de wet en door of krachtens internationale verdragen".

"De nationale overheid - luidt het in artikel 6, § 1, VI, vierde lid - is met dit doel bevoegd om algemene regels vast te stellen inzake : ...; 2E de bescherming van de verbruiker; ...".

"Bovendien - bepaalt artikel 6, § 1, VI, vijfde lid - is alleen de nationale overheid bevoegd voor : ... 6E de vestigingsvoorwaarden; ...".

Het voor advies voorgelegde voorstel bevat enerzijds vestigingsvoorwaarden (artikelen 3 en 3bis van het voorstel) en anderzijds maatregelen ter bescherming van de verbruiker (artikelen 4 en 5 van het voorstel).

In de mate dat het voorstel vestigingsvoorwaarden vaststelt, gaat het bijgevolg de bevoegdheid van de Vlaamse Raad te buiten.

In de mate dat het voorstel de bescherming van de verbruiker regelt, is de Vlaamse Raad wel bevoegd op voorwaarde dat de door de nationale overheid vastgestelde algemene regels inzake de bescherming van de verbruiker worden in acht genomen. De artikelen 4 en 5 van het voorstel lijken echter met geen enkele dergelijke door de nationale overheid vastgestelde algemene regel in strijd te komen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de artikelen 3 en 3bis niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse Raad behoren en dat artikel 1 in deze zin moet worden verbeterd dat het gaat om een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

4. Ter naleving van artikel 2 van de bijzondere wet - in welke bepaling de territoriale bevoegdheid van het Vlaamse Gewest wordt afgebakend - schrijve men in artikel 2, § 1, d), van het voorstel : "plaatsvinden binnen het Vlaamse Gewest (in plaats van : binnen de Vlaamse Gemeenschap)".

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
de Heer	: J. DE BRABANDERE,	staatsraden,
Mevrouw	: M. VRINTS,	
de Heren	: F. DE KEMPENEER,	assessoren van de
	J. GIJSSELS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	: F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

F. LIEVENS. J. NIMMEGEERS.